

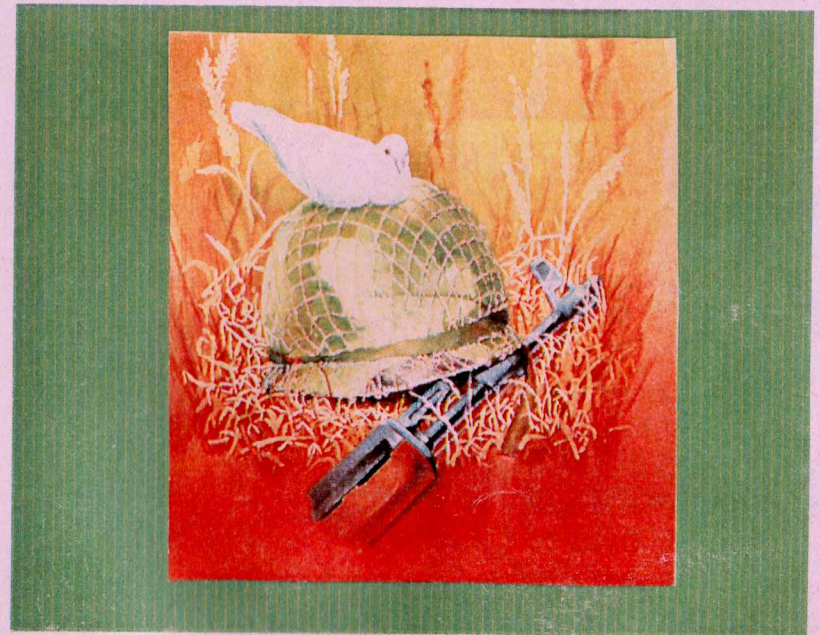
2001

Я - 11

3011/26

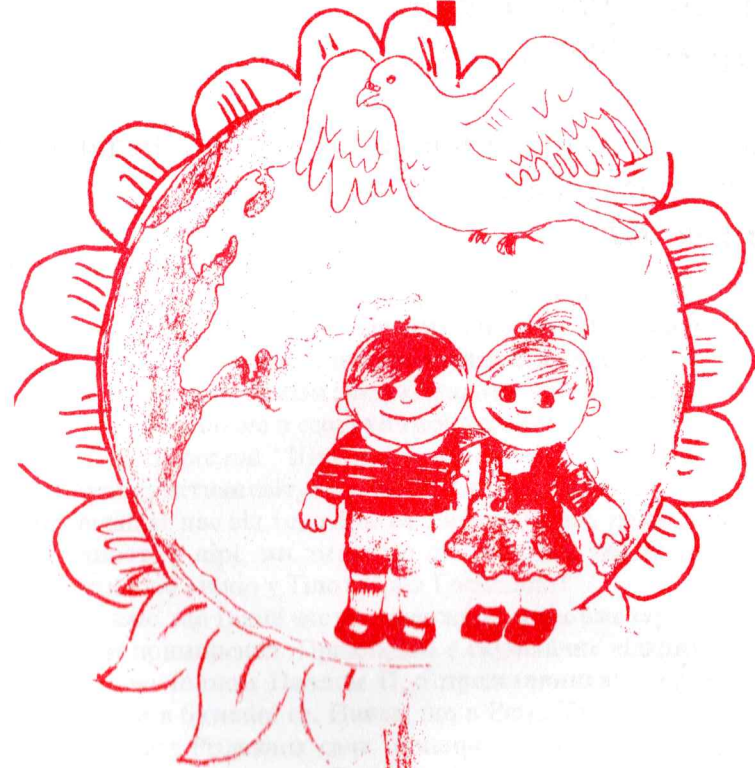
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

TeTiC
Інформаційно-видавничий центр
Рівненського економіко-
гуманітарного інституту

2001р.

Я голосую за мир

квітень, 2023 р.

7 м.Рівне, вул. Дем'янука
МЕІ
БІБЛІОТЕКА

2001р.

№ 41 947

ІН 41947

Автори

9 789660 702585

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Рівненський економіко-гуманітарний інститут
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації

УДК 37.035(05)

Я - 11

Матеріали п'ятих учнівських громадських читань
“Я голосую за мир”

12 травня 2001 р.

Відповідальний за випуск: кандидат педагогічних
наук, доцент кафедри педагогіки
Пагура Т.І.

Пилипчук Володимир,
гуманітарна гімназія, 8-А клас
м.Рівне

Мир Господній нехай завжди буде з вами

*Мир залишаю вам;
Мій мир даю вам:
не так, як світ дає,
Я даю вам. (н.14:27)*

Якби в серці кожної людини панували мир і злагода, то на планеті зовсім би зникли війни, розбрат і ворожнеча між людьми. Коли людина відчуває радість і спокій в душі, вона нездатна бажати зла іншим.

Саме тому, прийдешній рік є знаменним для нашої країни, бо влітку 2001 року на Україну приїздить Святіший Отець Іван Павло II.

Паломництво Святішого Отця завжди приносить мир і злагоду, навчає добром подолати зло, іти дорогою злагоди і примирення.

Я впевнений, що не лише католики, але і весь народ України чекає цього візиту.

За часи свого понтифікату Іван Павло II здійснив понад 80 подорожей, відвідав більше ста країн, бачив мільйони облич.

З впевненістю можна сказати, що в першу чергу його шляхи вели в країни де панували війни, розбрат, зневіра...

Ось і до нас, в Україну, він прибуває не як політик, а як паломник. Він приходить не для того, щоб правити і наказувати, а щоб служити і молитися, щоб підтримати наш народ в цей складний час.

Він хоче допомогти всім людям, згадати духовні цінності, вселити відчуття миру та спокою в серці кожної людини.

В своїй енцикліці “Щоб усі були одно”, Папа Іван Павло II закликає всіх християн світу до єдності. Святіший Отець запитус: “Яка відстань відділяє нас від того благословенного дня, коли, досягнувши повної єдності у вірі, ми зможемо спільно під час Богослужіння, перетворити хліб і вино у Тіло і Кров Господню?”

Я вважаю, що такий час настане скоро, адже вже зараз ми бачимо перші кроки примирення. Прикладом є екуменічне відкриття Святих Дверей Папою Іваном Павлом II, з представниками православ'я і англіканства в базиліці св. Павла, що в Римі. Також у католицьких церквах в період Різдвяних свят поширене таке явище, як Тиждень молитов за єдність християн. Такі Тижні проходять і у нас, в Рівному, в Римо-Католицькому костелі Св. Апостолів Петра і Павла. Тільки у цьому році приймали участь у богослужіннях представники і православної, протестантської і греко-католицької церков.

В Новому Завіті знаходимо такі слова: “Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться” (Мт. 5:9), - зрозуміло, що далеко не кожна людина називатиметься Миротворцем ХХ століття, як Іоан Павло ІІ, але творити мир може кожний: в своїй родині, класі, школі...

Тому свій виступ я хотів закінчити словами з Молитви Святого Франциска Ассізького:

О, Боже! Вчини нас знаряддям Твого миру, щоб ми сіяли любов там, де панує ненависть; прощення там, де панує кривда; мир там, де панує незгода; надію там, де панує розпач; світло там, де панує темрява; радість там, де панує смуток.

Вчини так, щоб ми могли не стільки шукати відради, скільки давати її; не стільки шукати розуміння, скільки розуміти; не стільки шукати любові, скільки любити. Бо даючи – одержуємо, прощаючи – отримуємо прощення, а помираючи – народжуємося для життя вічного. Через Ісуса Христа, Господа нашого. Амінь.

Шнит Оксана
ЗОШ №20 6-Г клас

Чому плачуть солдатські вдови?

1941 року 22-червня відбулася Друга Світова війна. Багато людей загинуло, а особливо чоловіків. Молодих юнаків забирали від їхніх матерів, а чоловіків від їхніх дружин.

Багато людей: синів, дідусів, чоловіків йшли в о ю в а т и добровільно. Не багатьом вдалося повернутися живими, а котрі були живими, то повернулися без рук, без ніг. Гинули також матері і діти. Під час війни люди часто голодували. Утікаючи від фашистів, гинули молоді красуні.

Дякуючи нашим героям, ми живемо у вільній країні, яка зветься Україна .А перемогли ми фашистів 9-го травня 1945 року. Отже ця запекла боротьба тривала аж 4 роки. І тепер є такий звичай 9-го травня люди вшановують пам'ять загиблих і кладуть квіти на братські могили.

А матері, вдови плачуть, згадуючи своїх синів, чоловіків. І кожного року об'являють загиблих і померлих солдатів з великою повагою. Загиблим солдатам дають медаль посмертно. А живим вручають медаль за їхню відвагу, за те, що вони захищали нашу Вітчизну.

Петрицька Валентина
ЗОШ №20 6-Г клас

Мир в моїх очах.

Мир в моїх очах - це коли мовчать гармати, і взагалі, мир для нас дітей -це безмежне блакитне небо, ясне сонце над нашою планетою Земля. Мир в моїх очах -це сміх дітей на шкільному подвір'ї, це доброта і ласка материнська, це тепло рідної оселі, дружба вірних товаришів і любов до всього земного.

Для того, щоб був мир, потрібно, щоб всі жителі планети різними способами підтримували мир у всіх віддалених куточках землі.

Мельник Юлія
ЗОШ №1 7-А клас

Я голосую за мир!

Я голосую за мир! Як легко це сказати і як важко це усвідомити! Люди! Невже це важко? Невже важко усвідомити ці два поняття: мир і війна!?

Мій тато воював в Афганістані та ніколи не розповідав про ті жахи, які доводилося бачити йому. Проте я не раз чула ці розповіді від мами і бабусі.Одного разу я побачила в скриньці багато медалей і зрозуміла, що це татові. Від того часу я стала краще усвідомлювати за, що воював мій тато:

-за моє щасливе дитинство!

-за мир на всій землі!

-за наше спокійне навчання!

-за дружбу між всіма народами!

Люди. Голосуйте за мир!

Янусь Сергій
ЗОШ №20 7-В клас

Чи потрібен мир на землі?

На мою думку мир на землі потрібен. Для того, щоб люди жили в добрих стосунках з ближніми, щоб не було війни. Тому, що вона забирає дуже багато наших рідних і близьких.

А якщо на землі буде мир, то вирішаться всі питання, які турбують народ. Люди почнуть поважати один одного, і тоді всі на землі заживуть справжнім життям.

Макара Оксана
ЗОШ №20 7-А клас

Мир в моїх очах.

Слово мир для мене означає дуже багато. Перш за все, щоб не було війни і люди жили мирно. Щоб над нашою країною завжди світило безкрає небо. Щоб ми, закінчивши школу, могли вступити до інституту. Ще, мені здається, що мир залежить від самих людей. В наш час люди живуть бідно, це приводить до того, що люди починають протистояти один одному, свариться брат з братом. Я дуже б хотіла, щоб був мир на землі, щоб добре закінчити школу, мати хорошу спеціальність, сім'ю. Я б із задоволенням робила все те, що допомагало б підтримувати мир на землі.

Бенесь Андрій
ЗОШ №20 7-Б клас

Чи потрібен мир на землі?

На мою думку мир на землі потрібен і навіть дуже. Тому, що коли буде на землі мир, не буде війни, кровопролиття, бід та нещастя.

Люди не будуть страждати, плакати, що, можливо, їхні чоловіки чи батьки не повернуться додому. Тому що втрата найдорожчих людей - це дуже важко пережити не тільки дорослим людям, але й нам - школярам. Понад усе, я хочу, щоб у нас був мир. Щоб ми спокійно йшли до школи і не переживали, де наші батьки.

Арендарчук Юрій
ЗОШ №20 7-А клас

Мир в моїх очах.

Мир в моїх очах - це щоб не було війни на землі. Щоб люди жили мирно не сумували, а посміхалися. Для цього потрібно жити, гідно, завжди говорити правду, якою б гіркою вона не була.

Зараз є люди, які живуть бідно, вони працюють на підприємствах, а грошей не дають. Буде добре, якщо ці проблеми вирішаться.

Гламазда Сергій
ЗОШ №20 7-А клас

Чому плачуть солдатські вдови?

Солдатські вдови плачуть тому, що вони втратили найдорожчих для себе людей. Для них вони були найдорожчі люди. Адже вони їм допомагали в скрутну хвилину. Багато дітей залишилось сиротами. Дуже погано коли розвалюється сім'я. Коли не має батьківської підтримки. Я дуже радий, що ми живемо в мирний час. І те,

що моєму татові не потрібно йти на війну.

Мельник Валентина
ЗОШ №20 7-А клас

Чому плачуть солдатські матері?

Нам усім відомо, що з 1941-1945 роки йшла Велика Вітчизняна Війна. Дуже багато наших батьків, братиків, дідусів і татусів пішли на війну і не повернулися. А матерям залишалось тільки сидіти вдома і переживати за своїх синів та чоловіків. Ще й досі 9-го травня на кладовищі збирається дуже багато вдів і матерів, які плачуть і сумують за своїми синами.

Павлюк Євгеній
ЗОШ №1 7-А клас

Життя без війни.

У нашому повсякденному житті нерідко зустрічаються два слова - «війна» і «мир». Мир - це любов. Це блакитне небо, це спокій, це щастя, це наше життя.

Але, на жаль, поряд з цим лагідним словом стоїть інше поняття, що міститься в слові ненажерливому, лихому - «війна». У цьому слові біль і розпач матерів, стогін сиріт, - це чорна смуга у нашому житті. Якщо не було б війни, ми не повністю розуміли б поняття миру, ми б не любили б ближнього так, як ми любимо зараз.

Людина не вибирає собі Батьківщину, як не вибирає матір. Ми народжуємося, одержуючи разом з життям, як безцінний дар - Вітчизну, матеріальну ласку та рідну мову.

Але все ж таки, деякі люди вважають, що війна - це життя, і за допомогою війни можна загарбати увесь світ. Але це не вдалося ні Олександрю Македонському, ні Наполеону, ні Гітлеру. То коли ж люди зрозуміють, що жити без війни краще? Адже справжнє життя - це дах над головою, це лагідна пісня матері, це небо над землею.

Життя - це безперервний танок, крила якого підхоплюють все навкруги, це невпинний рух до найвищих висот; це подвиг заради якого народжуються мільйони людей; це сльози радості і перемоги; це мир, який, ніби голуб, огортає нашу планету - крапельку життя у безодню темного океану - Всесвіту.

Хай всі люди на Землі живуть добре, і тоді, справді буде життя без війни!

Новела.

У пам'яті миру солдат не загине.

На автостанцію з вокзалу Андрій Миколайович дістався швидко. Біля каси дізнався, коли рейс автобуса до районного центру. І, маючи більше години часу, перетяв загрузжений автобусами та таксі майдан, побачив по той бік дороги тінисту тополлю, а біля неї лавочку. І попрямував до неї. Сів перепочити в затінку. Перехожі іноді звертали на нього свої погляди. «Зовсім постарів, - подумав Андрій Миколаєвич, - напевно, востаннє провідую свого фронтового друга». Важко дихали груди під вагою орденів і медалей. Сиве волосся інколи підіймалося: його розбудив вітер.

На зморшкуватому обличчі була написана історія життя. Руки лежали на колінах. У них було щось таке, що запаловало і гасило, хвилювало і заспокоювало, припливало і поволі відходило.

Андрій Миколаєвич вдивлявся у той заповітний куточок дороги, де мав з'явитися автобус, який повезе його у далеке, проте близьке для нього минуле.

Але раптом погляд спіймав давно знайому тополлю, що височіла біля краю лавки, охороняючи мирне життя людей. Сивий ветеран згадав, як колись тут, під тією тополею, сидів він разом зі своїм другом. Вона була свідком нескінченних розмов, спогадів, захоплень і бажань. Кожний листочок на її гілках-то якийсь день життя, що щелестів мріями і кволою дійсністю.

-Я так люблю ці хвилини спокою і радості, - говорив Микола. Він був таким впевненим у собі, що інколи Андрію хотілося запозичити в товариша хоча б невелику кількість тієї впевненості.

Микола замріяно посміхався, ловив поглядом кожний рух травинки чи подих хмар. Він вдивлявся у безмежну блакить, розповідаючи Андрію про своє майбутнє. Хотів закінчити університет. А далі... А далі оповідав картину життя, яку можна намалювати лише уявою. Проте його слова звучали настільки переконливо, що не лише Андрій Миколайович, а й маленька пташка, що сиділа на дереві, підспівувала Миколіній пісні. Та пісня була чиста і прекрасна. Виринаючи з самого серця, кожний рядок ніс із собою краплю щастя в майбутнє.

За спогадами швидко пролетів час. Очі ветерана спіймали в далені довгоочікуваний автобус. Він підїхав до зупинки. І водій відчинив двері. Андрій Миколаєвич пройшов до вільного сидіння. Вмостившись зручно біля вікна, відчував себе щасливим, бо ж колись любив отак сидіти. Проте і тоді біля нього був і Микола. Серце болісно затремтіло,

думки пролітали через усе життя, йому все швидше хотілося потрапити на могилу до найкращого товариша.

Автобус рушив. І разом з ним рушили очі сивого ветерана, що блукали вузькими вулицями, захоплюючись чудовим красвндом, вдивляючись в обличчя людей, таких заклопотаних і щасливих, що аж радісно стало від того.

Швидко пролетів автобус зеленими вулицями міста, мов птах у квітучому саду. І висігів на таку рідну і знайому Андрію Миколайовичу до минулї частини життя.

Автобус мчав повз безмежні поля. Андрій Миколайович сумно дивився у вікно. За тими полями, що розлилися по обидва боки дороги, проходили шляхи війни Вони забрали під свою височінь усю безмежну землю.

Десятки років тому тут гриміли бої, як величезні хвилі на морі, що забирали із собою сотні, тисячі життів. Отут, серед збентежених країв ,був і він, тепершній ветеран. Усе це для нього було знайомим. Він своїми ногами протоптував стежки, власним тілом закривав родочу землю від ворожих снарядів, що вихором летіли з далекої висоти. Птахи, що пирають у повітрі, приносять тепер радісне захоплення. А для Андрія Миколаєвича у цьому небі над полем завжди літатимуть страшні «птахи» війни.

За думками не помітив, як автобус влетів у розкішний лісовий масив, що простягся широкою стрічкою надїй. Цей ліс таїв у собі рядки життя багатьох людей. Він все бачив і чув. Для ветерана навіть дерева були такими рідними і близькими, що він і зараз упізнав би кожне з них.

Та ось чомусь з очей скотилися сльоза. Така важка і болюча. Сльоза тримала у собі безмежну кількість болю і відчаю, які були всередині уже ось скільки років. В уяві швидко пробігло життя.

Андрій Миколайович постійно не зводив очей з невеликої галявини, що була в глибині лісу, намагався якомога швидше проводити її очима. Тут, серед шуму дереві військового грому, втратив він найдорожчу і найближчу людину. Останні слова свого товариша назавжди закарбувалися в пам'яті:

-До закінчення війни залишилося недовго, ми майже перемогли. Мир уже за цими могутніми лісами. Він нам так потрібний. Щоб будувати нові міста, доглядати золоті поля пшениці, запускати в космос міжзор'янні кораблі. Щоб діти ходили до школи, щоб звучали веселі пісні, щоб люди навчилися жити довгі-довгі роки. Пиймай його, пронеси через усе своє життя, передай майбутнім поколінням...

Востаннє болісно і важко закрив свої повіки той, хто першим голосував за мир .

А ось і довгоочікуване місто. Підхавши аж до центру, Андрій Миколайович стомлено вийшов із автобуса. Ноги не відчували старості, вони поспішали до того місця, яке було знайомим уже багато років. Позаду щипалися пройдені кроки, а в очах-скорбота і біль. Серце стискалося. І, здавалося, може не витримати. Руки тремтіли, здригалося сиве волосся, а очі потонули у прозорих озерах.

- Товаришу рідний...

Із портрету, що на гранітній плиті, радісно посміхався чоловік у військовому. Квіти-символ любові і вічності, яскраво подумяніли на могилі героя. Душа ще боліла, проте тіло знайшло рівновагу.

Не міг відвести Андрій Миколайович свій погляд від добре знайомих очей, що дивилися на нього з портрета. Проте коли все ж таки підвів їх догори, затамував подих. Навпроти нього стояв молодий чоловік, який нагадував фронтового друга. На його обличчі ветеран ніби читав слова з минулого. Це були ті єдині і далекі слова про мир, що лунали десь над містами і селами, над загравою сонця і високоверхими сніговими покривами, над усією країною. Перед ним стояв син того, хто віддав своє життя за щастя. Його сила була такою могутньою, що викорінювала наслідки війни, що віддавала свій голос за мир. Над живими і загиблими підносився дух миру. Цей дух підхоплювався вітром і розносився над всією землею, де потім оселялося почуття обов'язку і шани. Поваги і мети.

*Воробель Люба
Мізоцька ЗОШ, 5-А клас*

Мир

Любим мир ми
Не любимо війни:
Хай буде мир завжди
Не буде хай війни.
Хай пам'ятають люди всі одне:
Хай буде мир завжди
Не буде хай війни.
Хай буде мир!

Хай буде мир завжди!

Тому що без миру людям буде погано. Будуть війни і люди помратимуть як комахи. Бог створив людей не для того, щоб вони воювали і вбивали один одного, а для того щоб вони любили один одного і поважали.

*Петрук Наталія
Мізоцька ЗОШ, 8-А клас*

Твори добро.

Твори добро, допоки ти живеш,
Допоки дивишся, дивиш у вічі людям,
А , прийде час - у інший світ підеш;
Хороший спогад пам'ятником буде.

Говорять, що майбутнє нашої держави - це її діти. В це свято вірив і Степан Якимович - людина, яка увібрала в себе кращі людські риси особистості. Саме він і є взірцем людяності, доброти, гуманності, людяни - миротворця. Саме завдяки йому в РЕГІ щорічними дитячі читання «Я голосую за мир». Як правило, вони завжди організовувалися весною або на початку літа. Тоді, коли надворі все пробуджувалося, сяяло сонечко, весело щебетали пташки і навіть сама природа створювала нам святковий настрій.

І знову прийшла весна. Як прикро на душі від думки, що на цих читаннях не буде з нами нашого веселого дідуся, який завжди допомагав нам, заспокоював, вселяв в нас віру у власні сили.

Пригадується, як я вперше брала участь у читаннях. Матеріали виступу я написала уже давно, і вірш вивчила, але коли я зайшла в аудиторію і на мене глянули багато очей, я чесно зізнаюсь, по дитячому розгубилась. Але тут на допомогу прийшов Степан Якимович. Він, як завжди посміхнувся і сказав: « Ну, сміливці дитино!». І мені від тої ласкавої посмішки стало на душі легше. І тому я гадаю, що ми діти повинні бути, насамперед, добрими. Адже, добра людина ніколи не вчинить зло, не принесе горе іншим людям.

Саме такою людиною був Степан Якимович і палко вірив в те, що його справу продовжать його діти, онуки. І тому сьогодні ми подаємо свої голоси в захист нашого мирного дитинства. Хочеться, щоб всі люди на Землі були добрими і нікому не бажали зла.

Не говори про доброту,
Коли ти нею сам не сяєш,
Коли у radoцax вітаєш,
Зачувши про чужу біду.
Бо доброта не тільки те,
Що обіймає тепле слово.
В цім почутті така основа,
Яка з глибини душі росте.
Коли її не маєш ти,
То раниш людське у людині,
Немає людської святині,
Ніж чисте сяйво доброти.

Скаковська Настя
д/с. шк. № 37
3-А клас

Що таке мир?

Що таке мир? Над цим питанням задумується кожна свідомо людина.

Мир - це коли всі люди не сваряться між собою та не б'ються. З миром у душі мають жити всі люди. Але виникає питання, чому? Тому, що якщо не буде миру, не буде на світі хороших людей. Уявимо таку картину: іде війна, вбивають не винних людей, калічать та насміхаються. Тому коли не буде миру, кожна погана людина буде бажати зла іншій. А щоб такого не трапилось, всі люди мають жити у мирі.

Мошанькова Валерія
д/с. шк. № 37
3-А клас

Я голосую за мир!

Колись дуже давно була Велика Вітчизняна війна. Німці напали на нашу країну і жорстоко вбивали людей. Моя бабуся була маленька, але пам'ятає усі страхоття війни. І часто розповідає мені про минулу війну. Багато українців полягло за Батьківщину. Завдяки їм ми зараз навчаємося і живемо. Я дуже не хочу, щоб була війна!

Клиновий Олег
7-В клас
НВК Мізоцька ЗОШ І-ІІІ ступенів
Гуманітарний ліцей.

Я хочу миру!

Чому всі люди Землі завжди і в усі часи бажать миру? А тому, щоб бачити голубинь неба, зелену красу лісів, луків, насолоджуватися радістю, спокоем у безмарні ранки, милуватися безмежжям пшеничних ланів, відчувати неповторний запах свіжого хліба. І все це можливо лише тоді, коли світу не загрожуватиме війна, а промінці миру будуть надійно захищати нашу землю.

«Хліб, як сонце, - кажуть люди,
Хліб як сонце, - з нами всюди».

А чи знаєте ви скільки потрібно часу і зусиль, щоб на столі красувалась запашна, духм'яна паляниця? Восени хлібороби висівають зерна життя у пухку оброблену землю. Цілу зиму піклуються, підгортають сніг, щоб зіртіти пшеничку. Потім приходить весна, час, коли рослина набирається сил. У серпні хлібороби виходять на золоті

безкраї ниви налітої пшениці. Потім зерно проходить крізь млин і біленька мука зупиняється у коморі.

Найбільше я люблю спостерігати, коли мама насипає муку у джку і починає розчиняти хліб. Вона легко просієє борошно через сито і починає розмішувати дріжджі з водою. Через деякий час замість муки у джці булькає пахуча розчина. мама щомиті заглядає у дерев'яну посудину, досипаючи муку, наче чаклує. І ось на столі біля печі лежать крутленькі палянички, готові одна за одною стрибати на лопату, тоді мама саджає їх у піч. Через годину духм'яний, медовий хлібний запах доходить з кухні у мою кімнату. Язик у мене починає ворухитися і я мимоволі встаю і йду на кухню. А там мама простягає мені запашний рум'яний окрась хліба.

Саме заради того, щоб усе відчувало повноту життя в усій його красі, заради того, щоб пшеничне зерно красувалося на столі духм'яною паляницею, щоб наші руки могли тримати окрась хліба, і ми могли насолоджуватися неповторним запахом життя, нам потрібен мир. Я завжди буду боротися за мир і спокій на нашій землі, за те, щоб ніяке страшне лихо не відібрало у нас красу життя.

Забарін Михайло
2 клас
шк. № 37

Мир на землі

Мені не довелося бачити війни. Але я не шкодую. Я хотів би ніколи її не знати. Хотів би, щоб наші мами з радістю бачили, як вони знаходять своє місце в житті, і в них з'являються свої діти. Я хотів би ніколи не знати голоду і розрухи, які несе за собою кожна війна, а сучасна війна може бути ядерною. Вона може не залишити нічого живого на Землі. А я хочу зробити цей чудовий світ ще кращим. Хай буде мир! І нехай сміються діти! І хай не плачуть їхні матері!

Андрусенко Сергій
2 клас
д/с шк. № 37.

Мир в моїх очах

Мир - це радість, добро, злагода. Всі ми повинні жити мирно і допомагати один одному. Тоді буде мир на землі і не буде війни. Людина повинна все робити, щоб зберегти мир.

Мир може бути, коли ми будемо працювати і переживати один за одного, я бажаю, щоб мир був на всій планеті. А для цього кожна людина повинна зі своєї сторони зробити все для цього.

Скрипчук Михайло

2 клас

д/с шк. № 37.

Мир

Мир - це тоді, коли всі люди дружать, люблять один одного. Це коли діти веселі і щасливі, вони спокійно йдуть до садочка або школи, а увечері їхні батьки зустрічають їх. А на вихідні діти йдуть до дідусів і бабусь.

Всі люди на землі мають бути чемними, поважати один одного і допомагати в біді.

Мир - це тоді, коли люди спокійно ходять на роботу і впевнені в своєму майбутньому і майбутньому своїх дітей.

Бестюк Андрій

д/с шк. № 37.

День Перемоги

Кожного року 9 Травня ми святкуємо День Перемоги. В цей день біля пам'ятників наших героїв люди вітають наших ветеранів. Вони воювали з німцями. Це було дуже давно. У війну загинуло багато людей. Багато з них залишилися без домівок, втратили сімю. Про ветеранів пишуть у книгах, журналах. Про них пишуть пісні і вірші, знімають фільми.

Я хочу, щоб більше ніколи не було війни.

Степчина Анастасія

д/с шк. № 37.

Вітром пахуча весна

Настала весна. З кожним днем все тепліше і сонечко піднімається все вище і вище. Квіти пусканють свої перші бруньки, а дерева вкриваються цвітом. Ожили птахи. І ми насолоджуємося їхнім співом. Незабаром будемо святкувати День Перемоги. І саме це свято прийшло до нас з весною. Я хочу, щоб воно було завжди таке ж весняно-тепле, радісне, безхмарне як і весняне небо. Хай буде мир на всій Землі!

Голубнюк Денис

3-А клас

д/с шк. № 37.

День Перемоги

Кожної весни 9 Травня всі люди святкують День Перемоги. Саме в цей день наша армія перемогла фашистів. Німці хотіли, щоб увесь світ був їхнім. Але їхній план не збувся. Наші оборонці виявилися

сильнішими, і перемогли лютого ворога. Хоч це коштувало надто дорого. Ціна тому - життя багатьох людей, які загинули і не повернулися до дому.

Уже 50- років святкують люди це свято. Я хочу, щоб небо було не чорне від диму війни, а мирне, голубе і сонячне.

Семенов Сергій

3-А клас

д/с шк. № 37.

м.Рівне

День Перемоги

День Перемоги - це день, коли радянські війська перемогли фашистську Німеччину. В цей день приходять на могили сім'ї загиблих солдат. Вони віддають їм шану. Багато людей загинуло на війні, багато материнських сліз пролилося...

Горить біля могил загиблих воїнів вічний вогонь. Майбутні захисники - наші солдати стоять в караул віддаючи честь полеглим у роки війни.

Війна ця була дуже жорстокою, вона знищила багато сіл і міст, було вбито мільйони невинних людей. У місті Києві є музей, де зберігаються рештки літаків, зброя часів війни. Страшно стає, коли побуваеш в ньому.

Якщо будите на кладовищі і побачите могилу солдату, вклоніться, віддайте останню шану людям, які не пошкодували свого життя і віддали все за наше сьогодення. Але не забувайте і про тих колишніх воїнів, що залишились. Адже їх так небагато...

Онофрійчук Володимир

3-А клас

д/с шк. № 37

м.Рівне

Чому плачуть солдатські матері?

У 1941 році почалася Велика Вітчизняна війна. Вона тривала довгих 5 років. Якось я запитав своєї бабусі: «А чи був мій дідусь на війні?» Вона відповіла: «Так».

У 1941 році він пішов на війну. Йому було всього 27 років. Він мріяв бути господарем на своїй землі, але війна зруйнувала всі його мрії і плани. Дідусь пішов захищати свою рідну Вітчизну. На жаль, він не дожив до щасливого дня Перемоги. Весною 1942 року прийшла звістка про те, що він зник безвісти. Більше від нього бабуся не отримувала військових трикутників. До цього часу ніхто не знає, де

його могила. Багато наших воїнів не повернулося з війни. Майже кожна хату не обминуло горе...

Мені теж стало сумно від бабусиної розповіді. І я зрозумів, чому плачуть солдатські матері.

Хомич Світлана

3-А клас

д/с. шк. № 37.

м. Рівне

День Перемоги

День Перемоги - це велике свято не тільки для ветеранів, а й для багатьох людей. Ми святкуємо його щороку 9 травня. В цей день люди вшановують загиблих воїнів, приносять вінки та квіти до пам'ятників, низько схилиють голови над могилами солдат, віддаючи їм шану.

З 1941 по 1945 роки наші солдати воювали з німецькими фашистами. 9 травня 1945 року прийшла довгождана перемога. Більшість воїнів не повернулося додому, деякі повернулися скаліченими. Але не зважаючи на розруху, люди будували міста, заводи, прокладали нові дороги. Всі ми дякуємо захисникам Вітчизни за їхню мужність і хоробрість, за наше щасливе дитинство.

Кушнір Ігор

3 клас

д/с. шк. № 37

м. Рівне

Що таке мир?

Мир буває тоді, коли всі народи дружать і немає війни. Мир - це антонім до слова війна. Мир настає тоді, коли народи не сваряться, а живуть мирно. Майже всі люди нашої Землі люблять мир. Мало таких людей, які не хочуть миру. Якщо буде мир на планеті, то всі люди будуть добре жити і всі народи об'єднаються. Тоді знищать всю зброю і будуть займатися мирними справами. Коли не буде зброї, усі люди забудуть про війну, а їхні діти не будуть знати, що воно таке.

Якщо буде панувати мир, то ніколи на нашій Землі не буде злиднів і голоду.

Торгонська Катерина

3 клас

д/с. шк. № 37

м. Рівне

День Перемоги

День Перемоги - це велике свято. Щороку 9 травня ми святкуємо перемогу над фашистами. Люди кладуть квіти на могили солдат і вклоняються їм за визволення нашої Батьківщини.

З 1941 по 1945 роки радянські війська боролися з німцями. Їм допомагали жінки, і діти. Більшість воєнів-визволителів не повернулись до рідної домівки. Війна була дуже суворою. Але незважаючи на всі нещастя і труднощі, наша країна здобула перемогу, і показала усьому світові, що вона могутня і непереборна. І за це ми вдячні людям, які подарували нам Мир!

Васильчук Марія

3-А клас

д/с. шк. № 37

м. Рівне

День Перемоги

Ось уже більше п'ятдесяти років зустрічає наш народ День Перемоги. Кожної весни 9 травня люди збираються біля пам'ятників загиблим воїнам, щоб низько вклонитися за наше мирне життя.

Довгих 1418 днів тривала війна з фашистами, проливалася людська кров - ось, що було на війні. Але наш народ вистояв. Він мусив вистояти заради нас, заради нашого майбутнього. Ми дуже вдячні тим солдатам, які захищали нас і які не повернулися з війни.

Доземний уклін Вам. Спасибі за мир, за сонце, за наше майбутнє!

Мир! Мир людству! Будемо казати: «Ні - війні!»

Пославська Ліза

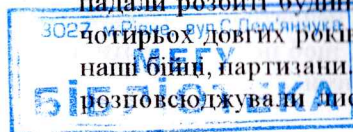
3 кл.

д/с. шк. № 37

м. Рівне

День Перемоги

Найбільш страшною була Велика Вітчизняна війна. 22 червня 1941 року на світанку, коли всі спали спокійно, посипалися з неба бомби. Фашистські загарбники напали на нашу країну. Горіли міста і села, падали розбиті будинки. Але народ не здавався ворогам. Протягом чотирьох довгих років тривала війна. Хоробро билися з фашистами наші бійці, партизани. Поряд з дорослими часто були і підлітки. Вони розповсюджували листівки, ходили в розвідку. Більше 5 мільйонів

№ 41947

українців загинули. Було зруйновано заводи, фабрики, будинки, школи. Але наш народ переміг. Щороку 9 травня ми святкуємо День Перемоги над фашистськими загарбниками. Я хочу, щоб на землі завжди був мир!

Таргонська Оксана

2 клас

д/с і шк. 37

м.Рівне

Мир

Мир - одне з найдорожчих понять. Коли ми не можемо порозумітися між собою - це зовсім протилежне миру - війна. Ми маємо право на вибір: війна чи мир. Деякі люди обирають війну, вони хочуть мати владу у всьому світі, панувати над іншими людьми, хочуть, щоб все належало тільки їм. А мир хочуть мати ті, які поважають людей, цінують у них чесність, доброту, порядність. Вони люблять природу, ближніх. Вони не хочуть страждань інших людей. Кожна людина повинна жити в мирі з своїми родичами та близькими, а також і з чужими людьми.

Коли починається війна, то її вже дуже важко зупинити, помирити ворожі сторони. Через ворожнечу страждають і діти.

Я не хочу, щоб десь лунали постріли, плакали дорослі й діти. Діти повинні ходити до школи, вчитися, малювати, співати. А для цього потрібно, щоб дорослі дяді зрозуміли, що мир і любов - найдорожче в світі.

Якимчук Дмитро

3-Б клас

школа розвитку І ст. № 29

м.Рівне

Дев'яте травня

День Перемоги! Яке це чудове свято! Його здобули для нас наші прадіди. Якою ціною була здобута ця Перемога! Скільки пройдено доріг, скільки пролито крові! Скільки людей віддало свої життя, щоб наблизити цей день!

А ті, хто залишилися живими щороку зустрічаються на головних площах міст і сіл. Вони йдуть, старенькі і сиві, святково одягнені, і дзвенять своїми нагородами. Це - неповторний дзвін! А з ними йдемо і ми - їхні діти, онуки, правнуки, щоб покласти квіти до Вічного Вогню і схилити голови перед загиблими.

То живіть же, наші рідні захисники, ще довго і щасливо. А ми, в свою чергу, будемо гарно вчитися і прикладемо всіх зусиль, щоб на нашій вітучій планеті ніколи не було чути вибухів бомб і пострілів.
Миру - Мир!

Лазуцька Н.М.

ЗОШ № 1. 11-Б клас

м. Рівне

Душа і людська доброта

Душа палає і страждає,
Чогось на світі все вона шукає:
Можливо, закутку в теплі,
Можливо, місця на Землі.

Щось не дає їй спокою, турбує,
Повільно щось її руйнує.
Це не слова, це річ непроста,
Це - наша з вами доброта.

Доброта зустрічається рідко,
І іноді так стає гідко:
До людей не можна пригорнутися,
Ім навіть важко посміхнутися.

Зараз кожен думає про себе.
Що їм до когось, що їм до тебе?
У кожного зараз своя праця,
Не живе в них у серці та доброта.

Як тут душа не страждатиме,
Як Бог людей не каратиме.
За ту чорну, бридку тишину,
В яку і загорнули доброту!

Лазуцька Н.М.
ЗОШ № 1. 11-Б клас
м. Рівне

Не плач

Не плач. Не все ще так погано, як здається нам.
Ще світ не вмер, ще не належить він Богам.
Для нас Чорнобиль - це біда.
Моя рука... Руїнус все моє життя.
Та ти не плач...

Не плой, не плой ти в річку:
Будеш з неї ти ще пити.
Не плой, бо без води не зможеш й дня прожити.
Ми все руїнуємо тепер.
В моїй душі... надії вогник вже помер.
Ти не руйнуй...

Не псуї, не псуї все те,
Що дарувало нам життя.
Не смій не землю, в воду кидати сміття,
Бо боком вийде все тобі.
Твоє життя... За виживання в боротьбі.
Та ти не плач...

Лазуцька Н.М.
ЗОШ № 1. 11-Б клас
м. Рівне

Будь на землі людиною

Будь на землі людиною!
Бо ти народжений, щоб жити.
Ти створений Богом людиною,
Пам'ятай про це кожна мить.

Не ламай, не кривди нічого.
Роби на землі лиш добро.
Ти кохай, відшурайся гидкого
І тоді не знатимеш зла.

Пам'ятай, ти на землі - людина,
Що господар ти на землі.

Доля у тебе єдина,
Думки у тебе одні.

Доля твоя у тебе,
Доля в твоїх руках.
Здається, і слів більше не треба -
У серці людському твоїй шлях.

Юлія Береза
ЗОШ № 19 м. 7-А клас
Рівне

Панове, в мене маленьке прохання

Коли ви побачите ранкову росу на траві, а десь поруч почувсте сумне чайне кигикання, то знайте: то плаче земля, вслухаючись в жалобну пісню...

56 літ тому зеленим полем нашого краю ішов солдат. На подоланих ним шляхах залишалася війна, залишалися полегли друзі... Попереду - зустріч з ненькою. До неї - зовсім недалеко, шипень оце зелене поле перейти, потім - лісок, а за ліском - рідна хата. Крок, іще один крок, потім - п'ятий, десятий, і раптом... Що це? Чому захитався світ, чому почорніло в очах і земля піднеслася до неба?...

... Після оглушливого вибуху - німа тиша... І вже нікуди не поспішас солдат, і не буде ніякої зустрічі з матусею, яка так і не діждеться свого синочка з війни. Сюди, на цю зелену галявину, вона приходитиме щодня: весною, влітку, восени... Чолом припадатиме до місця, де востаннє ступала нога її кровиночки, і сльози рясними росами спадатимуть у траву...

Я звертаюся до вас, панове президенти і парламентарі всього світу, я звертаюся до всіх вас, люди доброї волі: зробіть усе, аби на планеті більше не лилася кров, аби земля не заходилася у беззвучних риданнях, приймаючи у своє лоно тіла загиблих сиців. Возлюбимо усі один одного, як самого себе - і тоді сонце щастя зіпріє промінням кожную країну, кожную родину, кожне серце...

Русина Марія
д/с. шк. № 37
м. Рівне

Мир моїми очима

Я дивлюся телевизор, де часто показують війну. І міркую: кому потрібна війна? Для чого вбивають діточок і дорослих? Чому руйнують

міста і села?

І приходжу до висновку: війна - це страшенне лихо, й вона нікому не потрібна. Я б хотіла, щоб кожного ранку Сонце сходило над мирною Землею. Нехай вчаться й зростають усі діти. А батьки нехай примножують земні блага...

Нехай панує мир на Землі!

Лазуцька Н.М.

ЗОШ № 1. 11-Б клас

м. Рівне

Схаменіться люди!

Наша земля занепала
Навколо бруд, сміття
Люди природу зламали
Зламали ж своє життя.

Нерозумні, все щось будують
Не пита ліси вирубають
Сферу природи руйнують
Про майбутнє своє забувають.
Людям завжди всього мало
Всього їм потрібно більше.
Нафти мало, газу мало
Нерозумні, собі ж роблять гірше.

Річки забруднені всюди
Забруднюють їх ще більше
Краще ніяк вже не буде
Може лиш бути гірше.

Люди! Пора схаменутись.
Досить нам цього сміття,
Назад вже не зможем вернутись
Давайте любити життя.

Ми ж одна сім'я
Ми однієї неньки діти
І ймення їй - Земля
І їй ми повинні радіти.

Опанасюк Олександр

ЗОШ № 1. 6-А клас

м. Рівне

Що для вас значить «МИР»?

Для декого - це світ із втіхами,
наживою, тривоною.
Для мене - люди всі разом
Об'єднані заради Бога.
Для мене - спокій, тиша, благодать,
Життя із гідністю, великою метою.
Для всіх - мрія,
У якій душа
Оповита вірою, надією, любов'ю.
Я хочу, щоб настали дні,
В яких не буде місця
злим думкам.
Щоб кожен, хто заходив в дім,
Казав: «Мир Вам і мир з Богом Вам!»

Кривчун В.

ЗОШ № 25

м. Рівне

Вітром пахуча весна

Ніна ніколи не любила весни. На те були свої причини. Хоч часом говорила (швидко до себе, ніж до когось) : «Ви помітили, що весна пахне вітром? Так, так, дійсно. То особливий аромат солодощів. Та ви не розумієте...

І справді, діти не звертали уваги на материні дивацтва, а онукам було байдуже. Тоді Ніна одягала плащ, брала парасольку і йшла до парку. Так було і цього разу.

Дерева уже цвіли, і знову весна так нестерпно запахла їй вітром, як колись, п'ятдесят років тому. Заколело в серці. Пройшла небагато, але боліли ноги. Літа давалися взнаки. Ніна присіла на лавку. І знову ... цей пахучий, ніжний вітерець... Він зняв навколо неї ароматну хмарку спогадів і цвігу.

«Моя маленька наполюхана пташко! Ти снилася мені. Така, якою побачив тебе вперше... Повір мені, Ніно, ми будемо щасливі! А як інакше? Не може на долю таких нещасних людей випасти стільки горя! Це тимчасово. Я повернуся, і тоді...»

А цвіт летів. І вона сподівалася. Не вірила, але надіялась... Дійсно, не може на двох людей бути стільки горя. Не може!

Хіба не так?..

Вікторія Мельнишина
член літературно-творчого гуртка «Світанок»
ЗОШ № 13
м. Рівне

Світлій пам'яті академіка С.Дем'янчука присвячується:

ТРИВОЖНІ ДЗВОНИ ВІЙНИ

Коли серце «вирвалось» із тіла і, почервоніле, у випрасуваній краватці, намагається вирвати інше, аби з ним босоніж покупатися в росах і прогулятися нічним небом, - це називається закоханістю. А коли серце виривають із грудей і, почорніле, топчуть смердючим кирзяком, - це називається війною. Починається найстрашніше: життя втрачає сою свою ціну. Але жахає не вартість, а те що воно продається - за шматок ґрунту, за славу, за честь Батьківщини. Уже «саме-самісіньке», воно ніщо. Немов обдірана, обсмалена жердина, що, разом із тисячами інших, стоїть мов межа між Раєм і Пеклом. «Лікарі» тоді Землі ставлять діагноз - рак. Її клітини - люди - одна за одною швидко відмирають. І починається боротьба з хворобою...

22 червня, Німеччина, СРСР, Гітлер, Сталін, Брест, СС-Галічина, Волховський батальйон, УПА, Бандера, Шухевич, Рейхстаг, 9 Травня, Перемога... Просто якийсь верлібр вийшов! От тільки забула дописати Смерть, але куди ж її вставити? Ніби й до кожного слова підходить?

... Вилікувались. Перемога вилікувала. Але «дорогою ціною». На сьогодні Земля ще не «розплатилась» з боргами. Ходять ще у нас, в Україні, «носії» того вірусу, а за плечима, наче мішок, волочиться їхня Доля - вся в латках, шита-перешита, але все одно з дірками. А! Ще, правда, в кишенях пенсія, але наші ветерани не такі вже й кволі, аби не здужати носити такий тягар.

Що ж, гляньте, як усміхається через вікно третє тисячоліття! А там далеко вже встигла об'єднатись Німеччина. А оце, не так давно, розвалилась заржавіла здоровенна машина, і ми вже тепер незалежні. Ще трішки - і має бути все добре...

Але ще трішки й Вас, тих, хто бачив Перемогу Землі... Та знайте, Ви герої і, може, в деякій мірі Щасливі, бо закоханість з часом минає, «сама-саміська» смерть з часом забувається, а Історія живе вічно.

Климентівська Яна
Гімназія № 1. 6 кл.
м. Рівне

Війна - це лихо і ганьба народів

Не винести того болю,
не вирідати жалю.
Що станеться з тобою,
Мій світе, мій журавлю!
В останню мить побачиш
Намисто з багряних плям,
І буде така гаряча,
Чорна така земля.
Панцерники рокочуть,
Крають Чумацький Шлях,
І бідкається хлопчик:
«Не бийте журавля!»

(Леонід Кисельов)

Як досягти миру і злагоди? Це питання одвічно хвилює людей. І досі шукають покоління за поколінням відповідь на нього.

Чому мир такий важливий для суспільства? Чому потрібно виховувати в дітях любов до миру і злагоди змалку? Чому не можна жити за «принципом сильніших?» Тому, що ми люди. Тому, що ми не дикуни, які в пошуках поживи можуть холоднокровно убивати й грабувати.

Про все це ми не раз чули. Воно здається нам банальним і старомодним. Та прислухайтесь до цих слів ще раз, замисліться. Скільки людей віддали життя за нас із вами, за нашу волю і незалежність. І зараз, із глибини віків вони дивляться на нас із вами і благають: «Люди! Невже вам краще жити у світі зла і непорозуміння? Невже наша жертва була марною? Невже навіть смерть мільйонів людей не може вас спинити?»

Війна спустошує і знесилює обидві сторони, що беруть у ній участь. Це лихо і ганьба народів. Від війни нікому не буде краще. Чи важко це зрозуміти? Чому не можна знайти компроміс? Чи обов'язково вдаватися до зброї? Та й страшна вона нині - атомна. Вибухне бомба, виросте атомний гриб - і не залишиться нічого, ми жменька попелу.

Я пригадую, як одна жінка, нині бабуся, ділилася спогадами: «Ішов третій рік війни. Місто, в якому я жила, ледь витримало чергову атаку. І коли гільки розвиднілося, діти пішли прибирати з вулиць биту цеглу. Це було необхідно для подальшої оборони міста. Я пам'ятаю як вони співали: тихо, не розтуляючи губ, мов маленькі дорослі. Мені тоді

було п'ять років. Я була дуже слабка і квола і не могла працювати з ними. Старша сестра, яка привезла мене на санках, сказала, що коли хтось не може допомагати ділом, хай допомагає словами. Щоб я, коли підніматимуть щось важке, казала: «Смерть окупантам!».

І нині діти, звертаються до вас: не дайте війні заволодіти світом, збережіть добро і порозуміння для нащадків. Протягніть руку примирення ворогу, привітно йому усміхніться, поступіться у сварці. Якщо кожен помириться з однією-другою людиною - на планеті стане більше миру. Адже вміння поступатися власними інтересами заради справедливості, вміння визнавати себе винним чи неправим, вміння пробачати іншим їх недоліки чи несправедливість - ознака високої культури справжньої людини. І коли сваритеся з кимось, серйозно конфліктуєте, згадайте про своїх нащадків, подумайте, як їм житиметься на цій землі. Діти хочуть миру. Вони повинні жити в атмосфері злагоди і порозуміння. Діти - це маленькі ліхтарики миру, що освітлюють шлях у чорному мороці війни. Подивіться у чисті й довірливі дитячі очі. Чи вистачить у вас сил обманути їх надії? Чи стане у вас жорстокості приректи їх на страждання, які приносить війна? Чим вони завинили перед вами, що муситимуть розплачуватися за помилки предків? Чому вони повинні дихати повітрям з домішками важких металів? За що вони повинні жити в землянках чи бомбосховищах, щомиті чекаючи бди, пити радіоактивну воду, їсти овочі та фрукти, повні нітратів.

Ви скажете собі: я не можу нічого змінити, така доля нашої Землі, неможливо її очистити від цього бруду.

Можливо! Неправда це! Ми повинні вірити у свою перемогу! Настав час і дорослим і малим засукати рукави і взятися до роботи. Гуртом ми здолаємо зло на Землі. Повірте у себе!

Підбиваючи підсумок, хочу ще раз наголосити: діти хочуть миру і злагоди. Ми зможемо змінити цей світ, треба лише постаратися. Усі разом збережемо мирне небо над головою, зелені поля і луки, білокорі березові гаї і темні соснові бори. Захистимо тендітні підсніжники на галявках і горді орхідеї у квітниках. Все живе на нашій блакитній планеті повинно жити і взаємодіяти в гармонії з людиною. Мир - це життя, а війна - це смерть. Не даймо їй нас заповонити!

Тільки тоді, коли люди це усвідомлять, можна змінити жорстокий устрій світу.

*І на оновленій землі
врага не буде, супостата,
а буде син, і буде мати,
і будуть люди на землі
(Т. Шевченко)*

*Ящук Ірина
Гімназія № 1. 9 клас
м. Рівне*

Тривожні дзвони війни

На обрії насувались великі чорні хмари. Солдатам, що сиділи в земляному окопі, не було видно чіткої межі горизонту. Все довкола проковтнула зловіща п'ятьма. Тиша, яка панувала навкруги, згладжувала оту невидиму оболонку між страшними, жажливими скалами, в яких тебе поховано живцем, та ще жажливішою реальністю. Страх сковує серце, і ти не знаєш: прокинутись чи ні, продовжувати дихати і боротись далі за своє життя, чи впасти знесиленим і прийняти обійми смерті, яка й так, наче домоклів меч, прирекла тебе тут, на війні. Раптом червона вогняна блискавка розриває зачароване коло гіпнозу. Чорний дощ скалок розірваного снаряда вкриває тіла загиблих, що полягли під час бою, і яких ще не встигли поховати товариші. Гуркіт сталевих машин, від якого здригається кожна вена і сильніше пульсує кров, чорна зграя літаків - бомбардувальників, що несуть на своїх крилах смерть, відчайдушні, нестерпні крики помираючих - все здається останньою краплею, від якої божеволієш... Стихло... Піднімаєш очі в небо - журавель. Звідки? Тут? І раптом на серці стає радісно-радісно! Це ж наші радянські льотчики майстерно вишикували літаки журавлем! Летять. Не забули, братчики! Серце рветься з грудей, забуваєш про втому, рани, кров, здавалось, зараз сам злетів би, як той птах. Лети, журавлю, а я залишаюсь боротися за нашу Вітчизну...

Війни ХХ ст. Тепер вони стали історією для сучасного покоління, штучним, яке тривожними дзвонами оживає в душі тих, кому довелось пройти через пекло війни і вижити. «У війни немає переможців. Є тільки переможені». Більшість колишніх солдат, ветеранів Другої світової, погоджуються з цим твердженням. Тепер, доживаючи свої останні дні, ці люди з сумом і болем згадують своє життя. Дехто з них так і не зміг знайти відповідь на низку простих запитань, що вдень і вночі пронизують мозок, роз'яtringють душу. «Для чого я вбивав? За що боровся? Що я робив на війні?», проте кожному з них значною мірою довелось сплатити ціну амбіційної гри, яку багато-багато років тому так ретельно спланували «великі люди», гри без правил, без обмежень, гри не на життя, а на смерть. А ціна війни справді жахлива: як для загарбників, так і для підкорених вона виявилася дуже високою. Навіть після закінчення збройних конфліктів мільйони страждають від глибоких ран. Але яких ран? Війна покосила населення й залишила чимало вдів і сиріт, до яких більше не пригорнешся, не зазирнеш в її сумні лагідні очі і не почувеш лагідного слова, батька, що, було, в

дитинстві й різкою пригостить, а, було, й саме заплаче, похиливши сиву голову, брата, який навіть в тяжку годину не впаде духом і іншим не дасть, розвеселить дотепним жартом, кохану, якій присягав на вірність, перед тим як іти на війну... кликатимуть, та марно.

Багатьом, хто уцілів, доводиться жити із жахливими фізичними та душевними ранами. Мільйони позбавлені засобів для існування або змушені стати біженцями, залишити рідний дім, в якому минуло «золоте» дитинство, під вікнами і розквітлим вишнями та черешнями якого зустрічався зі своїм першим коханням. Чи можемо ми уявити собі ненависть і смуток у серцях тих, хто пережив такі конфлікти?

Зачароване коло ненависті й помсти розширилось в часі і просторі, і дійшло аж до наших днів. Кінець однієї війни стає початком іншої.

Люди! Зупиніться! Подумайте про наступні покоління. Досить вже війн, болю, крові. Нехай запанує нарешті на всій Землі мир. Нехай кожен з нас пам'ятає Божу заповідь - «Люби ближнього, як самого себе».

*Коваленко Олена
Гімназія № 1. 10 кл.
м. Рівне.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуто

Ранки бувають різні: чорні і світлі... Сонячного липневого ранку померла моя дорога бабуся Тамара Іванівна Наконечна. Тридцять сім років працювала вона вчителем української мови і літератури в Синівській середній школі, що в Гоцанському районі. Бабуся була справді талановитою вчителькою, вона могла підібрати ключ до кожної дитячої душі. Однією з перших на Рівненщині її нагородили медалью Макаренка і медалью «За трудову доблесть». У житті бабуся була щирою і лагідною. «Оленко, - часто зверталася вона до мене, - головне щоб у тебе серденько було золоте». Я ніколи не забуду цих слів. Бабуся найбільше любила пору, коли цвітуть сади. Усміхнену, біля куща розквітлої калини, я пам'ятатиму її все життя.

Під час німецької окупації бабуся якийсь час училася в Українській гімназії в Рівному. У 1942 році німці закрили гімназію, а гімназисти перейшли в середню технічну школу. Незабаром навчання припинили і в ній. Фашисти хотіли вивезти учнів на примусові роботи до Німеччини, але діти розбіглися, переховувалися. Гестапівці заарештували бабуся і відправили її в пересильний табір. Я дізналася про це не так уже давно. У пересильному таборі працював перекладачем Степан Черначук з Федорівки. Він же був членом підпільної групи Остафова. З великим ризиком для життя ця людина допомогла бабусі втекти з табору. На жаль, цей мужній чоловік загинув під час висадки десанту в Чехословаччині.

Трагічно обірвалося життя і моєї прабабусі Афанасії. А її чоловік - мій прадід Іларіон Іванович Зарічнюк - прожив довгих 92

роки. Народився він 1893 року. Учився у церковнопарафіяльній школі у Дермані та Ново-Малині. Працював учителем у с. Країв.

1915 року в розпал першої світової війни прадда Іларіона призвали до царської армії. Він потрапив до учбової команди у Києві. Розумного і вольового, його направили у привілейоване Кремлівське військове училище в Москві. Офіцерське звання присвоїли прадіду, коли влада належала Тимчасовому уряду. 1918 року Іларіон Іванович, як царський офіцер, був заарештований. Звільнившись, поїхав до Києва, де влився в армію УНР. Мій прадід особисто знав Євгена Коновальця, який очолював полк січових стрільців, Андрія Мельника, Миколу Скрипника. Іларіон Іванович брав участь в обороні Києва від військ Муравйова. Був інтернований у Польщу. Додому, у с. Русивель, йому допоміг повернутися родич Клим Ботан. Тут прадід купив земельний наділ, одружився і став господарювати.

Людське життя... Переплився в ньому радість і журба, як нитки на вишиванках моєї другої бабусі Хенріки Казимирівни Довжальської.

Народилася і виросла вона в Польщі. Вийшла заміж за молодого українця, який служив у Вроцлаві. На польській землі з'явився на світ мій тато. Шестимісячним дитям він потрапив у Радянський Союз.

Бабуся Хеня народила і виховала чотирьох дітей. І хоч тяжко працювала, у вільну хвилину її руки творили чудеса на полотні. Вишиті нею рушники, серветки, подушки, картини - це справжнє диво. Рідною стала зелена Україна для бабусі Хені. А по польських дорогах, обпалених війною, пройшов мій дід, Василь Андрійович Наконечний. Він діждався миру. А прадід Казимир віддав життя за рідну Польщу.

Я виросла в роки, далекі від війни. Але радість і біль, смуток і печаль, котрі передаються з покоління в покоління разом із спогадами про моїх рідних, наповнюють і мої душу і серце. Я, продовжуючи кращі традиції моєї родини, навчаюся в Рівненській державній міській гімназії. Мене зачаровує краса ніжно-музичного рідного слова, любов до якого зародила в моїй душі бабуся.

В'ЯЗЕНЬ

Різкий поштовх у груди:
- Я вмер!

Що з ними, далекими, буде
Тепер?

За цими жорстокими стінами
Життя,

А він у моментах вічності
Дитя.

Колочний, кривавий погляд
Не вбито - убитий в ім'я
Дитинства без сиріт і злого
Чийогось надмірного «Я»

НИХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НИЩО НЕ ЗАБУТЕ!

Війна... Вимов це слово і побачивши, як у наших бабусь і дідусів відразу зникне з обличчя посмішка, на чоло ляжуть глибокі зморшки, а в очах з'явиться невимовний смуток.

Війна... У цьому слові - біль матерів, стогін поранених, плач сиріт. Це чорна сторінка в історії людства, події, від яких мимоволі здригнешся і тихенько помолитися, щоб такого більше ніколи не сталося.

Щороку 9 травня ми вшановуємо пам'ять полеглих у боях за рідну землю. Слухаємо розповіді свідків тих страшних подій, дивимось їм в очі і думаємо про те, що було, і про те, що буде. І раптом розуміємо: яке ж це щастя - безмежне, чисте, блакитне небо над головою?

Минуло 56 років з того пам'ятного дня, як закінчилася Велика Вітчизняна війна. Вона стала найстрашнішим випробуванням для нашого народу. Порушивши договір про ненапад, фашистська Німеччина 22 червня 1941 року о 4-й годині ранку, коли люди мирно спали, скинула свої бомби на наші міста та села.

1418 днів і ночей люди тремтіли від страху. Багато лиха принесла війна. В ній загинуло більше 20 мільйонів людей. Коли німці напали на Україну, багато міст і сіл голодувало, люди вмирили від холоду і голоду. Фашисти розстрілювали не лише військових, але й невинних мирних жителів, серед яких були старі і діти. Тисячами людей вшпалі, спалювали цілими селами. Безліч українців було вивезено до Німеччини, де їх примушували тяжко працювати. Безліч загинуло у таборах смерті.

Та незламним виявився дух нашого народу! Гітлерівці не знали спокою ні вдень ні вночі, бо страшною була ненависть до ворога. Найбільше боялися німці партизанів, які вели війну у ворожому тилу. Це були солдати, що втекли з полону, прості люди, які не встигли з початком війни піти у діючу армію, і навіть діти. Партизани отримували їжу від людей, які їм допомагали, а зброєю добували в бою. Держава також допомагала партизанам. При нагоді зброєю, їжу доставляли літаки. Партизани робили коло або трикутник з вогню, щоб льотчик бачив, куди скидати вантаж.

Народні месники наводили страх на фашистів: громили їхні бази, пускали під укіс ешелони з живою силою та технікою, підривали колони на шляхах та мостах. Завдяки подвигу наших солдат-визволителів та всіх людей, була визволена не тільки територія колишнього Радянського Союзу, але й інші країни Західної Європи.

9 травня 1945 року Україна, як і інші держави, підняла Прапор

перемогли і скінчилися рани нашого народу. Про нього нам нагадують спогади наших дідів та прадідів, документальні та художні фільми, книги, вірші та пісні, твори художників та скульпторів.

Хоч ми ще малі, але повинні задумуватися над тим, як ми можемо, підтримувати мир на всій землі. Для цього діти України листуються з дітьми інших країн, спілкуються за допомогою Інтернету, щоб більше дізнатися один про одного та подружитися. Але, передусім ми повинні турбуватися про свою державу. Щоб була завжди сильною і незалежною наша Україна, ми повинні навести порядок і дисципліну. Потрібно, щоб запрацювали фабрики і заводи, тоді ми зможемо підняти рівень життя в нашій занедбаній Україні. Щоб наше майбутнє було світлим та щасливим, ми повинні добре вчитися, берегти честь наших предків, які нас захистили.

Як би було в моїх силах, я б знищив усю зброю на землі. Я б зробив, щоб люди могли розв'язувати всі конфлікти мирним шляхом; щоб діти гралися не іграшковою зброєю, а будували будинки з яскравих кубиків; щоб люди були щедрими, добрими, любили одне одного, поважали, а не розмахувалися кулаками один перед одним; щоб ніколи не було чути стрілянини в містах і селах моєї рідної Вітчизни!

Калінка Олена
ЗОШ № 8
6-А клас
м. Рівне

НАШЕ МАЙБУТНЄ В НАШИХ РУКАХ!

Я голосую за мир!
Не треба нам сваритися,
Не треба слів лихих.
Давайте дружбі вчитися -
Вона єднає всіх.

Мир - найпрекрасніше слово на світі.
Мир - коли сонечко радісно світить!
Мир так потрібен дорослим і дітям!
Мир так потрібен усім!

(С. Богомазов)

Про мир написано багато і гарно, але ці вічні слова рідко розчулюють людей. На жаль, багато з них ніколи не зрозуміють, що мир - це згода і гармонія, спокій і злагода, які повинні панувати у кожній

сім'ї, у кожній країні, і, взагалі, у цілому світі.

Жодна людина ніколи і ні за яких обставин не побажає собі та своїм дітям війни. Чому ж вони такі жорстокі і безжалісні до своїх сестер і братів інших народів та рас? Людина створена для того, щоб все життя приносили собі та іншим добро, щастя, радість. І саме діти, маленькі і безневинні, є основою мирного, дружнього життя на Землі. І якби дорослі іноді прислухалися до них, то чи відбулися б всі ті жорстокі війни та міжусобиці?

Діти - це посланці миру! І вони голосують за мир і злагоду і цим підтверджують своє прагнення боротися за щасливе майбутнє людства. Тож живімо щасливо! Нехай мир і дружба будуть найвірнішими життєвими супутниками!

Васюхин Ігор

5 клас

м.Рівне

Я голосую за мир

Я народився на чудовій, прекрасній землі. Моя батьківщина зветься Україна. Я, як і всі люди світу, хочу для своєї Батьківщини благополуччя, добра і миру. В недавньому минулому для мого народу був важкий час, йшла Велика Вітчизняна війна. На цій війні загинуло багато народу. Тому я бажаю всім людям планети миру. Як прекрасно, коли вранці прокинешся, вийдеш на вулицю і побачиш ясне голубе небо. Це означає, що в нашому рідному краї спокій і мир. Для мене мир - це найкраще. Хай завжди буде мир на землі!

Яцишина Оксана

5 клас

м.Рівне

Я голосую за мир

Я голосую за мир. Бо жити під мирним небом, чути спів птахів, радіти кожному новому дню - це справді щастя.

Грізна Велика Вітчизняна війна пройшла по нашій землі більше як півстоліття тому. Але спогади про ту війну живуть у пам'яті народу. Сивочолі дідуся ветерани розповідають нам про ті буремні роки.

Ми - майбутнє України, хочемо жити в мирі, злагоді. Жити так, щоб ніколи не повторилася війна.

Кайдик Микола

5 клас

м.Рівне

Я голосую за мир

Кожна людина мріє про мир на рідній Батьківщині. Я всім еством голосую за мир. Кожен із нас має бажання об'єднати держави,

щоб не було кровопролитних війн, щоб усі жили мирно. Коли люди будуть ладити між собою

У кожного з нас від народження є дім, в якому ми живемо. Коли скласти батьківщини кожного з нас, вийде наша велика держава - Україна. А для цього потрібен мир на землі.

Ісаков Микола

5 кл. ЗОШ № —

Я голосую за мир

Кожна людина завжди з великою любов'ю і душевним трепетом згадує те місце, де вона народилася, де промайнуло дитинство у батьківській оселі. Багато труднощів і страждань перенесли люди. Але все ж таки надія, любов до миру не залипали душу людей.

У кожного з нас є родинне вогнище - дім, в якому ми живемо. І от коли кожна людина від усієї душі, від усього серця вболіватиме за мир, то буде на землі мир і спокій. Дружитимуть між собою народи, країни, держави. Не буде кровопролитних війн.

Я усією душею голосую за мир. І хочу, щоб всі люди відстоювали за мир на своїй Батьківщині.

Журук Людмила.

5 кл. ЗОШ №

ЧИ Ж ЦЕ ТАК ПРОСТО ГОЛОСУВАТИ ЗА МИР

Чи ж це так просто голосувати за мир? Я знаю про це лише з слів « голосую за мир». Ми, діти, так мало знаємо. Та надією, що й наше дитяче слово, дитячий голос повинен мати якусь вагу, якість значення. Дітей багато, для дорослих ми важимо немало.

Це ж нам належить майбутнє нашої Батьківщини. От і дослухайтесь до нас дорослі, ви повинні дбати про наше майбутнє.

Про війну, про мир я знаю лише з художньої літератури, з газет. Мене турбує становище дітей у Косово. Ті, що воюють, ніколи не зважають на чужі думки. Тому я дуже хочу, щоб завжди на землі був мир!

Пархомчук Тетяна

5 кл. ЗОШ №

Незабаром настане травень. У цьому місяці ми святкуємо найбільш шановане серед людей свято - День Перемоги.

Немає на Україні такого міста, і навіть села, де не було б пам'ятника полеглим у бою солдатам. Це, на мою думку, справедливо. Ми, молодь, яка не знає, що таке війна, дивлячись на ці пам'ятники

повинні знати і пам'ятати за що загинули наші дідуся і бабусі.

Потрібно берегти мир який дістався нам дорогою ціною.

Я вважаю, що моїм найпершим внеском у справу миру, є моє навчання. Закінчили школи, мрія оволодіти професією, яка допомагала б людям зрозуміти, як добре, коли вранці співають птахи, ясне сонце не затягують хмари пилу від вибухів снарядів.

Хочеться попросити: «Люди, бережіть мир!»

Васюхник Аліна

5 кл. СШ №

Незабаром настане травень. У цьому місяці свято для всіх ветеранів війни. Цей день - День Перемоги.

У недалекому минулому завжди всі країни світу озброювалися. У наш час люди борються за роззброєння, тому, що в кожній країні є багато ядерної зброї. Приклад цьому Чорнобильська АЕС. Коли вона вибухнула, то зараз ми всі бачимо трагічні наслідки. Люди почали тяжко хворіти, екологія нашої країни порушена. І ось тому треба боротися нам всім за мир. І я теж хочу, щоб скрізь був мир і не було війни.

Алексійчук Катерина

5 кл ЗОШ №

КОЖНА ЛЮДИНА МРІЄ ПРО МИР

Кожна людина мріє про мир. Ось і я хочу, щоб між всіма народами була любов та спокій. Щоб не було ніяких війн та суперечок.

Я думаю, що кожній людині хочеться познайомитися з якоюсь людиною, яка живе десь за кордоном, і цікавиться, що робиться десь там далеко. Де всі розмовляють іншою мовою. Кожна людина і навіть тварина любить спокій, дружбу та мир. І кожен голосує за мир.

Я бажаю народові всього найкращого, і щоб вони любили одне одного.

Стандратюк Т.

5-А кл. ЗОШ №

Я голосую за мир

Ми, діти, не хочемо, щоб на землі була війна. Ми хочемо злагоди, миру, та хороних стосунків між людьми та країнами. Для того, щоб на землі панувала злагода, мир та щастя, громадянам потрібно більше гортати сторінки Конституції України. Але частина населення України не думає про чудове майбутнє своєї держави, воно створює

конфліктні ситуації між собою. Із маленького пострілу утворюється війна, та страждання, від яких багато людей зазнають страждань.

Ми звертаємося до вас, дорослі, з великою повагою, і просимо думати про майбутнє країни, і свої батьківщини! Я голосую за мир! І вам раджу також.

Дудчак Володимир

5 -А клас ЗОШ №

О, скільки лиха натерпівся наш світ

О, скільки лиха натерпівся наш світ! Скільки людей полягло на землі? Скільки сліз матерів, які ніколи не побачать своїх синів, скотилося з їхніх очей? Все це зробило жакливе чудовисько під назвою війна.

Не одна прокотилася колечком по нашій землі., напевно, не одна війна чекає нас попереду. Але у людей всього світу ще є час схаменутися, ще є час відвести світову катастрофу. Треба забути про ворожнечу. Всім на цій землі вистачить місця.

Я голосую за мир, і нехай всі народи підтримають мене. Наше майбутнє і майбутнє планети залежить від нас.

Улицька Ольга

ЗОШ №

Я голосую за мир... А хіба буває щось краще, крім Миру? З таким питанням я звернулася до своєї бабусі. Вона подивилася на мене, і в її очах забриніли сльози. Я не зрозуміла причину цих сліз. Тоді бабуся розповіла мені один випадок, який стався грізного 1941 року. Коли наші війська відступали під натиском фашистів, три солдати захищали бабусине село від загарбників. Вони викопали окоп, встановили кулемет. У них був наказ: знищити ворога. Та ворог був сильніший. Бабуся, розповідаючи це, витерла сльози, і продовжила розповідь.

Солдати відбивалися до останнього пострілу, останнього подиху. Загинули в бою три солдати. Але пам'ять про той день залишився назавжди.

Бабуся погладдила своєю долонсю мою голову і сказала: «Донечко, добре, що ти не знаєш, що таке війна, бо то - сльози, горе, ненависть та втомлені очі малесеньких дітей».

Після цієї розповіді я замислилась і сказала сама собі: «Так, не потрібна чорна і зла війна! Ми потребуємо миру! І тому все своє життя я присвячу боротьбі за світлий та спокійний Мир».

Я голосую за мир!

Логнюк Василь
ЗОШ №

Я - за мир

Я хочу, щоб був мир на всій планеті. Я вважаю, що вирішені мирним шляхом питання принесуть набагато більше користі, ніж за допомогою військ. Тоді всі копії, які використовуються на військовій справі, пішли б на добробут людей. Потрібно, щоб всі люди світу дружили, допомагали одне одному. Ось тоді і буде мир у світі. І кожна людина повинна свою частку вносити в цю справу. Народна мудрість говорить: «Мир - будує, війна - руйнує».

Якут Роман
ЗОШ №

Для того, щоб не переживати за життя своїх батьків, дітей на землі повинен бути мир. Війна приносить лихо. Не можна бажати чужого добра, чужої землі, забирати життя у невинних людей. Для таких ненаситних є тільки один спосіб досягти чорної мети війною, стелити свій шлях людськими хребтами, розрухою.

Але люди йдуть на війну і за правду, за незалежність. Багато славних йде на смерть за неї, про що свідчать сторінки історії рідного краю.

Ми повинні пам'ятати про своїх героїв, а також про страхіння війни. В наш час, коли на нашій планеті царить неспокій, в багатьох віддалених від України куточках землі гуркотять вибухи, лунають постріли, гинуть діти. Ми повинні берегти найцінніше, отже, що ми маємо найдорожче від Бога - мир. Радіти блакитному небу, ясному сонечку, родючій землі, усмішці своєї матері. Я вважаю, що кожна людина, що народилася на світ, має право на життя. Ніхто не сміє насильно відбирати його. Діти всієї землі заслуговують на мир.

Клімова Інна
5-В клас.
ЗОШ № 11

Я голосую за мир. Та чомусь таких людей мало. Хлопці весь час ображають дівчат. А потім насміхаються. Чому панують над людьми гроші, а не добро? Можливо, людина або дитина, яка прочитася цей твір, вдумуючись, хоч трішки зміниться на краще.

Я голосую за мир. Тому, мирно легше, краще, спокійніше жити. Якби люди не билися за гроші, а замість грошей допоміг у чомусь сам, або сім'єю. Так більше людей жило б. Якщо усі люди почнуть сім разів

думати і один раз робити, вони не зробили б багато помилок, нікого не образили б, можливо, навіть не вдарили б. Не треба починати бійку за дрібничку. Подумай, а якщо ти слабший, можливо твій суперник тебе уб'є, поранить. А твоїй сім'ї буде дуже великий біль. Не потрібно збуватися друзів, бо коли нападуть на тебе вороги і друзі будуть поруч, вони тебе врятують. Буває люди помирають через бійку, яка розпочалася через дрібничку. І тому ніколи в житті не потрібно сваритися.

Я голосую за мир, або щасливе життя хоч і у бідності.

Васильчук Марія
3-А клас
д/с. шк. № 37

ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

Ось уже більше п'ятдесяти років зустрічає наш народ День Перемоги. Кожної весни, 9 травня, біля солдатських пам'ятників збираються люди. Завжди біля пам'ятників лежать квіти. Це подяка тим солдатам, які врятували людство. Усі люди, ветерани вклоняються солдатам юним і старим і промовляють: «Ніхто не забутий, ніщо не забуте».

Героїчне життя й подвиги наших людей навіки вкарбувалися в пам'ять народу.

Ющук Вадим
ЗОШ № 5

МИР ОЧИМА ДІТЕЙ

Покоління моїх однолітків про війну знає тільки з книжок та кінофільмів. Ми можемо лише уявити, яке це страхіння, скільки горя і сліз приносить війна людям.

Знищення природи, яка нас оточує, я можу порівняти саме з цим. Не розумію, чому дорослі так нерозумно ставляться до всього, що нас оточує? Чому можуть знищувати ліси, убивати звірів? Адже для того, щоб виростити дерево, треба не один десяток років, а деякі тварини, завдяки людям уже зникли назавжди.

Люди! Зупиніться! Задумайтесь! Для чого ви живете? Що залишите своїм онукам, правнукам? Голі пустелі? Пересохлі ріки? Скористайтесь своїм життям, щоб зберегти природу і вас будуть згадувати добрим словом. Адже природа існувала завжди. Вона необхідна всьому живому, але ж природні ресурси не безкінечні. Вони можуть і закінчитися. Що ж тоді стане з нашою землею, з нашим життям?

Давайте задумаємося разом над цим і будемо всі зусилля прикладати для збереження навколишнього життя.

Брильова Євгенія
СШ № 28

МИР ОЧИМА ДІТЕЙ

Сучасна екологія повинна хвилювати кожного. У наші дні це дуже важлива тема, адже екологія - це існування всього живого. Якщо люди не перестануть вирубувати бездумно ліси, знищувати тварин і птахів, то загине все, що прикрашає наше життя.

Всі знають приказку, що людина - цар природи. Ми повинні турбуватися не лише про себе, а й про те, що навколо нас. Адже все, що нас оточує має вплив на наше життя. Рослини забезпечують нас свіже повітря, тваринний світ - їжу та одяг.

Люди безвідповідально ставляться до екології, не задумуються над майбутнім, знищують тварин задля задоволення. Я маю на увазі браконьєрів, які заради грошей здатні на все.

На мою думку, потрібно взагалі припинити браконьєрство, вирубку лісів, осушення боліт, бо інакше, років через сто, закінчатся всі природні ресурси і людина зникне як зникли колись мамонти та динозаври.

Вважаю, що всі ліси, парки потрібно перетворити на заповідники і охороняти як найцінніший скарб. Бо тільки так ми зможемо зберегти для нащадків те прекрасне, що називається життя, життя з чистим повітрям, прекрасними лісами, ріками, озерами, в яких живуть звірі та риби.

Ковальчук Юлія
6-Д, ЗОШ № 9
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

« В нас єдина мета - Україна свята,
нездоланна ніким й ніколи».

Україно! Станемо на коліна перед Матір'ю Україною і помолимось як Матері Божій. І хай повстане ця молитва у слові:

Боже, великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Волі і світу промінням
Ти її осійни...

(О. Кониський «Молитва»)

Беззупину летить час. Він, ніби птах, переносить нас із минулого у майбутнє. А в минулому... Як довго журба та недоля переслідувала Україну. Хто на неї тільки не нападав, монголо-татари прагнули перетворити наших пращурів у покірних рабів. А скільки злих зазнав український народ від польських шляхтичів? Відколи вони пригнобляли український люд, прагнули стерти рідну українську мову з лиця землі.

Та нікому не вдалося знищити Україну! Закувати її в кайдани. Вільнолюбивий дух України кликав на битву з поневоловачами і сповнював відвагою серця її славних синів. Славні сини України - це її гордість.

Не меншою гордістю є день сьогоднішній. Моя Україна - вільна, незалежна держава. Та, на жаль, і сьогоднішній день, складається не так, як хотілося б:

Стоїть над душею Чорнобиль
Страшний, безпощадний, мов кат...

(С. Бабію)

Сьогодні ж від любові кожного з нас залежить майбутнє і мир України. Ми повинні розуміти, що станемо дійсно щасливими і вільними тоді, коли будемо працювати і творити, любити і оберігати найдорожчу святиню - рідну мову. І тоді, з гідністю зможемо сказати:

Ми народ, що вийшов з неволі,
Клянемося в благословенну мить -
Стати рівними в народів колі,
На свободі й для свободи жить!

(Д. Павличко «Клятва»)

Демченко Олександр
6-Д, ЗОШ № 9
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Одне з найдорожчих слів у нашої країні - це слово - мир. Для чого ж нам потрібен мир? Для того, щоб ми могли будувати нові міста, щоб могли вирощувати золотисті лани пшениці, щоб діти могли ходити до школи, тобто мир потрібен для щасливого життя на землі. Називаючи слово мир, ми відразу згадуємо про війну. А що означає це слово і навіщо ми так часто згадуємо про нього? Для того, щоб більше любити і шанувати мир. Ще, під цим словом захована біда людського народу, його страждання. Нема нічого страшнішого на світі від війни.

Ми і наші батьки ніколи не знали війни. А ось старші, вони пам'ятають і ніколи не забудуть війну. Скільки горя принесла, скільки

прекрасних людей поховала в домовину. Скільки згоріло сіл, лісів та полів.

Мир потрібен для кожної людини, в кожній сім'ї, в кожній країні, мир потрібен на всій планеті. Ми любимо мир, і це прекрасне слово звучить у наших серцях. Мир - це закон нашого життя.

Весна. Співає соловей
Свої пісні ласкаві.
Хай не тривожить сон дітей
Війни грома криваві.

(В. Сосюра)

Кутир Олена
6-Д, ЗОШ № 9
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Війна... Вимови це слово - і побачиш, як у твоїх, вкритих сивиною бабусь і дідусів, відразу зникне усмішка з обличчя, на чолі ляжуть глибокі зморшки і в очах з'явиться певимовний сум. Війна. У цьому слові - біль і розпач матерів, стогін поранених, плач сиріт. Це чорна ганебна сторінка в історії людства, події, від яких мимоволі здригнешся, щоб такого більше ніколи не сталося.

Важко навіть уявити собі, що було у часи кровопролитних війн. Вороги мучили наш народ, знущалися над ним. Мордували його голодом, розстрілювали на вулицях, забирали все до останньої крихти. Відважно і мужньо боровся він проти загарбників, зазнав великих втрат, але не підкорився своєму ворогові.

Ми повинні дякувати своїм предкам за те, що вони принесли себе в жертву за дия нас. Яке це щастя для кожної людини - бути вільними, незалежними. Розмовляти своєю рідною мовою і ходити по святій землі. Я щаслива, що люди у наш час живуть мирно. Ніхто не хоче повертатися у часи війни, чути прокльони жертв, плач і стогін померлих.

Отже, всі люди на землі намагаються жити мирно, у любові та злагоді. Тож хай ніколи не повториться той жах, назва якому - війна! Нехай всі люди голосують за мир! І тоді ми збережемо наш мирний час для інших поколінь. На сьогоднішній день, я можу сказати тільки одне: «Я голосую за мир!»

Піголь Оксана
Рівненська державна гімназія № 1

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТО

Мій перший вірш написаний в окопі
На тій сипкій од вибухів стіні,
Коли згубило зорі в гороскопі
Моє дитинство, вбите на війні.

Лилась пожежі вулканічна лава.
Горіла хата. Ніч здавалась днем.
І захищалась наша переправа -
Через Дніпро - водою і вогнем.

Гула земля. Сусідський плакав хлопчик.
Хрестилась баба, і кінчався хліб.
Двигтів отой вузесенький окопчик,
Де дві сім'ї тушилися кілька діб.

О, перший біль тих недитячих вражень,
Який не слід на серці залиша!
Як невимовне віршами не скажеш,
Чи не німою зробиться душа?

Це вже було ні зайчиком, ні вовком,
Кривавий світ, обвуглена зоря!
А я писала мало не осколком
Великі букви, цюйно з букваря, -

Той перший віршик, притулившись скраю,
Щоб присвітила поночі війна.
Який він був - уже не пам'ятаю
Снаряд упав - осталася стіна.

Ліна Костенко

У зверненні фашистського командування до солдатів східного фронту 1941 року говорилося: «В тебе немає серця і нервів... Знищи в собі жалість і співчуття - вбивай всякого росіянина, українця, не зупиняйся, якщо перед тобою старець чи жінка, дівчинка чи хлопчик...» Так вони і робили...

Друга світова війна, як той чорний ком, пройшлася по життю людей. Вона знищувала їх, насміхалася над ними. Вона забирала в матері - дітей, в жінки - чоловіка, в дітей - батьків, у онуків - бабусю і дідуся. Вона залишила каліками ціле покоління людей, в яких ніколи не зникне з пам'яті страшна картина поля бою, людей, в яких назавжди в серці залишилась пекуча рана. Рана смутку, болу, страждання і смерті.

9 травня - День Перемоги. День, коли ми вшановуємо пам'ять про всіх тих хто загинув в бою, коли ми висловлюємо вдячності тим, хто залишився живим. День, який святкують мільйони людей, та для ветеранів він особливий. Особливий тим, що саме в цей день, вони збираються разом для того, щоб згадати минуле, згадати друзів, родичів, знайомих. І, мабуть, саме в День Перемоги найчастіше можна помітити сльози на їхніх обличчях... Та це сльози радості, сльози перемоги!

А ми? Що робимо ми для того, щоб вшанувати пам'ять про героїв війни. Проводимо мітинги, ставимо пам'ятники? Навряд чи усі ці зовнішні атрибути справді символізують вдячність і справжню пошану. Навряд чи вони можуть передати те, що ми відчуваємо до героїв, рятувальників наших життів. Як не згадати тут запис у «Щоденнику» солдата і письменника, талановитого кіносценариста О. Довженка запис, зроблений ним 10 травня 1946 року, через рік після закінчення війни:

«Огні горять. Музика грає. Майорять кров'ю стяги Перемоги. Гримить майдан Червоний під тягарем іржавої надподеської божественної слави. Салюти. Горді плани. Міжнародний вплив. Свято Перемоги.

А на полі, позапрягнувшись в плуг, напруживши м'язи і голови зігнувши від потуги, оралки вдови й корови і тихо плакали, вмиваючи слізьми свої права і обов'язки неухильні і найточнішу в світі достовірність- страждання.

О світе лихий! Що тобі до них?

Вони заслонили мені світ, будь він проклят, і будь проклята моя жорстока, зв'язка лжива доба. І будь проклятий всяк, хто п'є, жере й сміється, пишучи сьогодні про добробут.

І будь проклята пафосна лож в устах його.»

Проходячи повз пам'ятник, ми ніколи навіть не задумуємося, для кого він споруджений, не знаємо і не цікавимося. То невже це все, що ми можемо зробити для тисяч людей, що загинули в бою, що захищали нашу честь і гідність, наше майбутнє? Просто пам'ятник, який швидше слугує для проведення мітингів, страйків і офіційного, часто бездумного покладання квітів?

Порозмовлявши з учнями молодших класів, можу сказати, що більшість дітей навіть не знає років початку і закінчення війни, а ніколи й те, хто з ким воював взагалі. То про яку вдячність і пошану йде мова? Діти ідуть на мітинги далеко не для того, щоб когось згадати, підтримати родичів загиблих чи вшанувати ветеранів. Вони ідуть

розважатися, тому що не розуміють всієї величини цієї події, значимості цієї великої і безкорисливої жертви, яку принесло минуле покоління заради прийдешнього.

Студентка Київського університету Людмила Павліченко добровільно пішла на фронт. Ставши снайпером, вона знищила більше грюхот гітлерівців. Льотчик Олексій Маресьєв після ампутації двох ніг навчився на протезах керувати літаком і повернувся в авіацію.

Не дбали вони про почесні й славу, а хотіли захистити землю, на якій народилися, жили, хотіли бачити мирне життя своїх дітей та онуків.

А ми, молоде покоління, перетворили свято згадки і пошани у звичайний день відпочинку, веселих розваг. І здається, що пройде час і ніхто не згадає свята 9-го травня. То чи ж справді «ніхто не забутий і ніщо не забуто»?

Отож давайте будувати нову, демократичну правову державу, відновлювати нашу історичну пам'ять і національну свідомість та підносити їх до такого рівня, щоб поставити Україну в приклад іншим державам в пам'ять про захисників нашої Вітчизни і в ім'я майбутнього щасливого мирного життя, життя, в якому буде ніхто не забутий і ніщо не забуто.

Блищик Тетяна

9 кл. Радивилівський загальноосвітній ліцей

СВІЙ ГОЛОС ВІДДАЮ НА КОРИСТЬ МИРУ

Свій голос віддаю на користь миру!

Бо я закохана у чисте небо,

Бо більш нічого у житті не треба,

Лиш щастя мати і в майбутнє віру!

Свій голос віддаю, бо твердо вірю,

Що не лише мого життяське кредо:

«За мир!» Бо знаю: не один наш предок

В останній бій ішов на захист миру.

Свій голос віддаю за спокій, тишу,

Я маю ціль, якої не полишу.

Я знаю - не повинно бути смерті,

Що трапилась в час воєн, лихоліття;

Повинні бути мирними століття,

Й моя мета - допомогти планеті!

*Максимчук О.
Радивилівський ліцей
9 кл.*

МИР

Над зеленими кучерявими соснами благодатно синіє небо, ледь помережане пухнастими хмарами. Внизу свіжа й соковита буяє трава. Вздовж стежини стелиться спориш і підіймає широкі листочки подорожник. Десь недалеко видає тріскучу пісню невидимий коник. Поміж дерев, нечутно змахуючи сірим крилом, пролітає якийсь птах. Все живе - все прекрасне. Але що то там чоріє так самовито-самотньо під величавим дубом? То - могила солдата. Кругом неї витає жаль; що територію молодого лісу смерть відвоювала для себе, навально вклинюючись в гармонійне царство краси і життя. Ти стоїш перед цим втіленням безмовності і намагаєся досягнути, як це було багато-багато років, а здається - віків, тому на цьому місці, що трапилось тут, коли маленька куля поклала цього солдата вічно спочивати у землі. Якось важко сприймати картину бою тут, на безлюдді, де все дихає спокоєм. Тільки там, де живуть люди зі своїми турботами, можна уявити війну. Але тут... Тут можуть знаходитись тільки ті, хто святотатством вважає порушити незмінну велич дикого лісу не лише пострілом, але й просто криком. Тут не повинно бути болю і зла: тут творіння Боже. Хто любить цей ліс і ту річечку, що десь плине за соснами і дубами, хто знає ціну співу птахів, той має мир з людьми, мир душі, мир в собі; той сам стає молоджавим, як клен, як береза красивим, щедрим, наче земля, і як Правда - великим і сильним. Його не здолає поговорі людський, в його домі немає суперечки, він - живий, він - щасливий, він - син своєї землі, він - краща доля для свого народу.

А солдат?.. Як же його могила?... Він свій край боронив, воював - і убив не раз людину... Ворога? Ні, людину. Немає різниці кого - ворога, друга - убив. Головне, що десь ще є інша могила, де той убитий лежить, як і цей, якого теж куля поклала у землю. Земля всіх прийняла, упокоїла всіх, травою і квітами приховала їхні діла, добрі і злі, щоб ми більше не брали до рук зброї, але мали мир з людьми, мир душі, мир у собі. А ти, що будеш Ти робити?

*Шелест Ольга
8 кл. Старомощаницька ЗОШ*

ПАХНЕ ЗЕМЛЯ

Хоронили бабусю Анастасію...

Все життя, поки ноги носили, чесно жила і трудилась у рідному селі. А от останні роки - воля-неволя - мусила йти до дітей. Жила,

оточена турботою їхньою і теплом. У ту рокову хвилину, коли неблаганна смерть стала над головою, бабуся мовила своє останнє бажання: «Поховайте мене у Старій Мощаниці. Мені земля там пахне».

Рідне село Стара Мощаниця. Рік народження - 1444. На карті - не знайдеш. Весною - восени - не пройдеш, не пройдеш. Природою замилуєшся - зачаруєшся - очей не відведеш. Людських доль доторкнешся розумом і серцем - повік не забудеш, не заснеш.

Нас небагато тут, у Старій Мощаниці, трохи більше, ніж півтисячі. Але ми міцно тримаємося за рідну землю, не кидали і не покинемо її ніколи.

Розділили, розпаювали Мощаницьку землю... І дісталась вона багатьом незаслужено. Тож далеко не пухом є земля для тих, хто полив її кров'ю і потом, чий нащадки залишилися обділеними.

Але, наперекір дійсності, ми віримо в те, що вона наша - тих, чие коріння глибоко сягає у неї, тих, чий батьки, діди і прадди знайшли в ній вічний спочинок, хто і нині прагне віддати їй свої сили і свій талант, присвятити їй все своє життя.

Свіжий горбочок на сільському кладовищі свідчить про те, що остання воля бабусі Анастасії виконана.

Хочемо вірити, що у незалежній Українській державі наші мрії здійсняться. Стара Мощаниця зросте, відновиться, помолодіє, пощасливішас. А разом з нею - і ми...

Ми хочемо гарно жити на рідній землі, ми любимо своє село, свою землю. Вона нам пахне, як і бабусі Анастасії.

*Нестерук Катерина
10 кл. Млинівська районна гімназія*

ВІДРОДЖЕНЕ ДО ЖИТТЯ

Повсюди голод, руїни, смерть. Одне за одним горять у пекельному вогнищі війни села, які ще недавно пишалися садами і потопади у задушливому ароматі цвітіння яблунь та вишень.

Марійка жила з мамою в Мартишках - одному з мальовничих сіл Західної України. Таго ось уже рік, як на фронті. Вони не мали від нього жодної звістки. Жити убого - ледь зводячи кінці з кінцями. Галині, ще молодій роками, але літній на вигляд жінці, доводилось важко працювати, щоб про одувати себе і чотирирічну доньку. Усе майно у них відбрали для потреб фронту.

У той час, коли нічому і ніде не було рятунку - не обминула страшна біда і їхнього села. Одного травневого ранку Галина прокинулася від страшного гулу моторів і пваркотіння німців. Вона

виглянула у вікно - і побачила жакливу картину. Гітлерівці налетіли на село, мов саранча, виганяли з хлівів худобу, а людей зганяли у сільську церкву. Тієї ж миті до хати Галини увірвався німецький душегуб з автоматом у руках і щось голосно зашварготив, вказуючи на двері. Галина взяла на руки доньку і вийшла на двір, не маючи іншого виходу. Вона знала, що це, напевно, останні хвилини її життя. По щоді скотилася сльоза. Галині було жаль не себе, а маленької Марійки, котра, не розуміючи, що відбувається, переляканими очима роздивлялася страшного дядька, котрий гнав їх до загального натовпу.

У голові Галини вертілася думка, як врятувати дитину. І ось він - вихід, можливо, занадто ризиковості, та все ж... Неподалік церкви буяло зелене жито. Галина випхнула Марійку з натовпу, кинула у високе жито і наказала: «Втікай!»

До вечора від села лишилось лише чорне згарище і стояв страшний сморід, який вітер розносив на десятки кілометрів. Галина згоріла в церкві разом з односельчанами. Єдиною врятувалася Марійка.

Дівчинку взяли до себе в сім'ю добрі люди. Марійка росла красивою, розумною, відважною та чуйною дівчиною. Після війни їй вдалося одержати освіту у Київському університеті, де вона успішно опанувала професію історика. За значні досягнення у сфері цієї науки Марію Васиівну запросили на роботи за кордон. Та думки її постійно линули на Україну, у рідне село, яке багато років назад знищили фашисти.

Марія вирішила відвідати Україну, їй дуже хотілося побувати на рідній землі, подихати повітрям Батьківщини.

Приїхавши до рідного села, вона побачила бур'яни, там де колись було спалено у церкві людей. Але для Марії то було не просто згарище, а найрідніше місце на Землі. Адже тут вона народилася і провела дитячі роки. Разом з тим місце навівало сумні спогади про смерть матері та односельчан.

Марії захотілось, щоб село знову загомоніло, заспівало, зацвіло пишними садами, ожило. З того часу відбудова села стала сенсом життя незламаної патріотки.

Марії вдалося добитися, щоб на колишньому місці у Мартинах побудували церкву, у спорудження якої вона вклала багато власних коштів. Одна за одною навколо церкви почали виростати хатки, кругом них - вишневі та яблуневі садки. Пройшло десять років - і село знову цвіло у всій красі.

Марії не довелося дожити до нового повного розквіту рідного села, але її ім'я часто згадували у кожному будинку Мартин.

А село згодом стали називати Мар'янівкою, - на честь тендітної жінки-патріотки, котра попри всі труднощі відродила життя на одному із прекрасних куточків земної кулі.

Лапацької Тетяни Анатоліївни

8-А кл. Березнівської

ЗОШ №1

З думаю про Мир

Блаженні миротворці,
бо вони синами Божими назвуться
(Євангеліє від Матвія).

Загорається рожевими суцвіттями бузок і тонкими нитками п'яного аромату пронизує навколишнє повітря. На самісіньких кінчиках гілочок ялини проростають світло-смарагдові пагінчики. Нове життя прокидається навколо. Вкінці доріжки вже горять жовтаві свічки старезного каштана, пробуджуючи тремтіння і мрійливість душі. І раптом через мерехтіння берізок німим криком зупиняє погляд чорна Стіна Пам'яті. Віддуння далекої війни волає до свідомості. Вуздватими пальцями голокосту на шліфованій поверхні каменю витиснуто сірими буквами слова смерті:

“” На цьому місці 25 серпня 1942 року німецько-фашистськими окупантами були розстріляні 3680 радянських громадян».

Навколо весна. Горять полум'яно каштани. Розпускає пахоці бузок. А тут холодно і боляче. Гладкі шліфовані плити оточують це місце. Крижаним поглядом впирається в очі війна. Вона розбиває дзеркало, в якому відображено Мир, і скалки летять по світу, врізаються в серце і в очі, змушуючи взяти в руки зброю. Скалка поціляє мені в душу. Я йду весняним парком. Сміються діти. А я бачу війну...

Мій дідусь залишився десь на фронтових стежках. Йому було вісімнадцять, коли він пішов на фронт. Звідти і прислав він мамі єдину воєнну фотографію. Вона збереглася у моєї бабусі. Я беру її до рук, не можу повірити, що цей молодий життєрадісний юнак - мій дідусь. Він чомусь схожий на старіпокласників з нашої школи, особливо, коли у них військова підготовка. Такий же погляд сповнений надії, усмішка на вустах. Цим хлопцям теж пасує військова форма. Але дав би Бог, щоб не довелося їм коли-небудь пройти через всі страждання, через які пройшов мій дідусь. Він пропав безвісті через півтора року. Прабабуся так і не змогла похоронити його в своєму матеріцькому серці. Старенька, зорблена, вона щодня, до кінця життя, виходила на дорогу і виглядала його...

Я проводжу рукою по жовтавій випівлій карточці. Ось він - один з мільйонів синів, яких матері поклали на жертovníк війни заради Миру. І, мабуть, він для людини дорожчий від усього, якщо вона ладна віддати за нього життя.

...А скалки розбитого дзеркала летять світлом..., впираються в душі